

Лилипунчо

(Приказка отъ Левъ Толстой)

Живѣлъ дѣдо съ старата си баба. Живѣли тѣ добръ, но нѣмали дѣца. Старецътъ ходѣлъ на нивата да оре, а бабата седѣла въ кѣщи.

Единъ день дѣдото отишелъ рано на работа и не си взелъ нищо за ядене: нито хлѣбъ, нито друго щогодѣ. Бабата омѣсила прѣсна питка, опекла я и я загънала въ една кърпа. Питката била готова, ала нѣмало кой да я занесе на дѣда.

Седи бабата съ насълзени очи и си мисли:

— Ехъ, дѣ да имахъ сега едно момченце! Пратила бихъ го да занесе питката на дѣдо.

Изведнажъ влѣзло отвънъ едно малко-малко момченце и ѝ рекло:

— Добъръ день, мамо!

Бабата се сепнала, погледнала го и го попитала:

— Откъдѣ си, синко, и какъ се казвашъ?

— Азъ съмъ твой синъ, мамо! Мене ме казватъ Лилипунчо. Дай да занеса питката на татко!

Зарадвана до уши, бабата рекла:

— Ще я занесешъ ли, синко?

— Ще я занеса, мамо! Веднага ще я занеса, докато е топла още.

Бабата свързала здраво топлата питка въ кърпата и я дала на своето момченце. Лилипунчо взелъ кърпата и припналъ къмъ полето.

Върви той, а напрѣдѣ му вадичка. Ами сега? Какъ да я мине? Захваналъ да вика:

— Татко, татко, прѣнеси ме прѣзъ вадичката! Топла питка ти нося.

Дѣдо зачулъ отъ нивата, че нѣкой вика, отърчалъ при момченцето и го прѣнесълъ прѣзъ вадичката. Послѣ го попиталъ:

— Чие си, момченце?

— Азъ съмъ ваше момченце, и мама ме прати да ти донеса обѣда.

Рекълъ тъй Лилипунчо и подалъ кърпата на стареца. Той се зарадвалъ и седналъ да обѣдва. А момченцето рекло: